

wigaseks ja wanaks saanud lasti teda lahti ja sai kül Prantsuse tronu poolest sugu aju - palka, aga ni wähe, et tema fest ei wöinud elada.

Ei kusagilt ei leidnud tema rahu, fest tema furjateu mälestus piinas teda alati. Se aeas teda fa wiimaks köeu tagasi, oma süüd ülestunnistama. „Aga, tunnistas tema, öpetajale,” ei tea kas ma seda siisgi olets teinud, kui mind mite Jumala käsi ise oleks saatnud. Kui ma selle puu ligidale jain, kus ma mörtsukaks olin saanud ja pealegi jälle sedasama laulu. „Niiuid hing'wad inimesed” kuulsin, siis oli ta jälle ni suur hirm minu peale tulnud, et ma kindlat nöu wötsin, tölk tunnistada, et wöitsin rahu leida.”

Ühe aasta elas tema wanggi koeas, siis suri tema, iku poolest kül waewatud, aga hing poolest terweks saanud. Sest südamest oma patu kahatsedes, oli tema Jeesuse Kristuse armu peale lootes, oma wiimsed elu pääwad elanud! Issand olgu temale armuline!

Kes aga seda jutu loeb ehk kuuleb, sellele tulgu meeles:

1) Kuida Jumal mite üksnes oma pühja kirja sõnaga, waid iga sõnaga, mis tema waimust tuleb (nenda ja waimulikud laulud) inimeste südamete peale katsub.

2) Et Jumal ei anna ennast mite pilkata ja tölk furjust ükskord awalikufs teeb.

3) Mis suurt patu need teewad, kes lapsi (olgu omad ehk wöerad) mite armastuses Jumala kartusele ei kaswata!